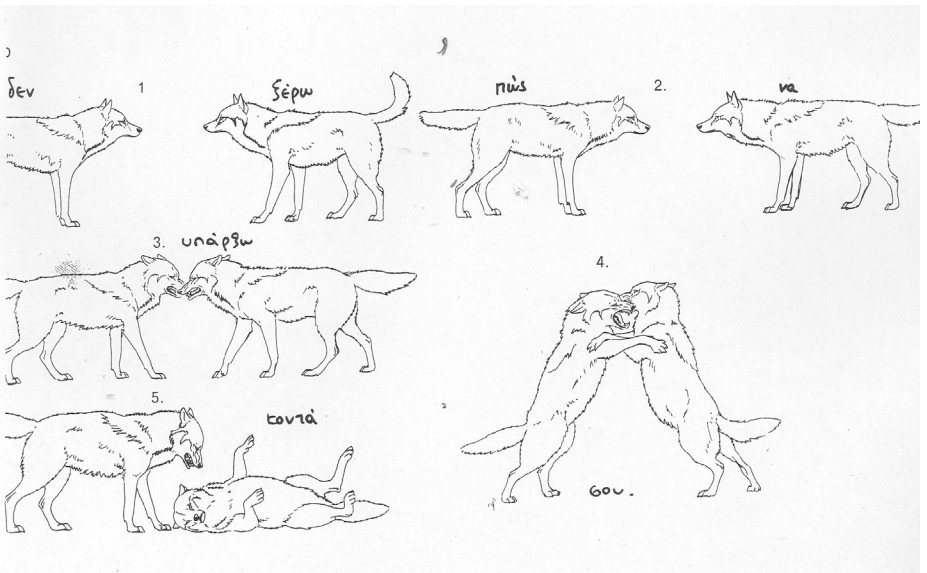

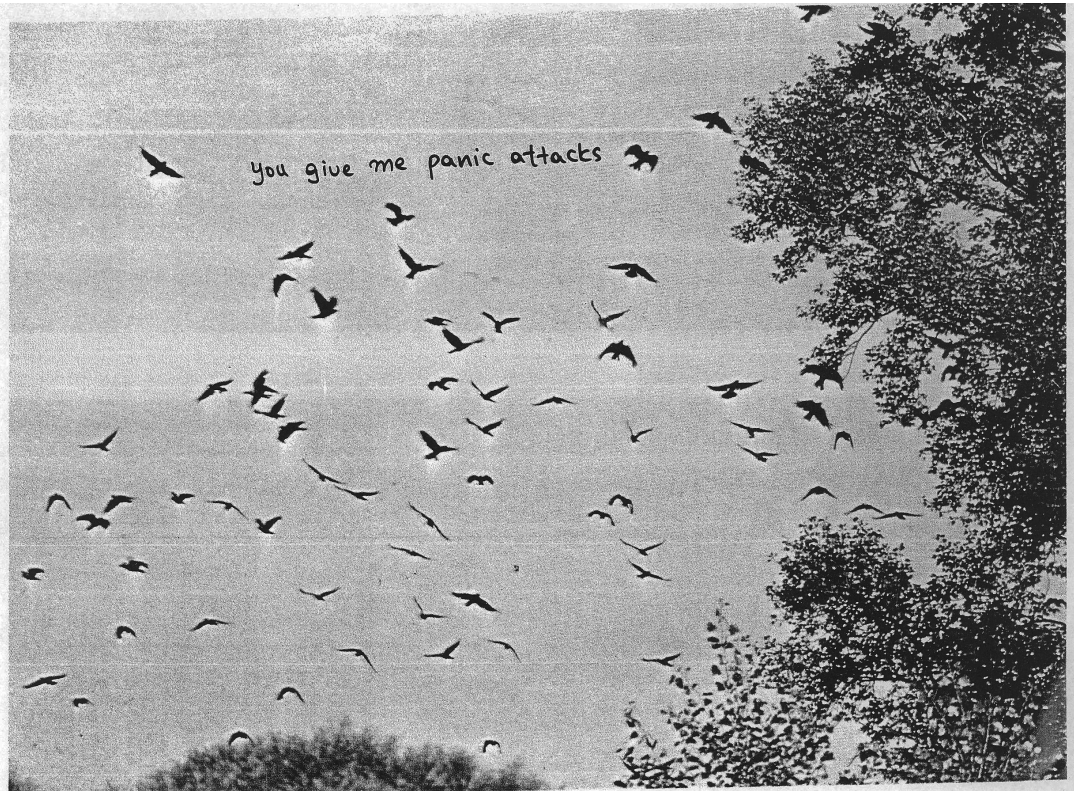
h is for hopelessness
happiness
h is for house

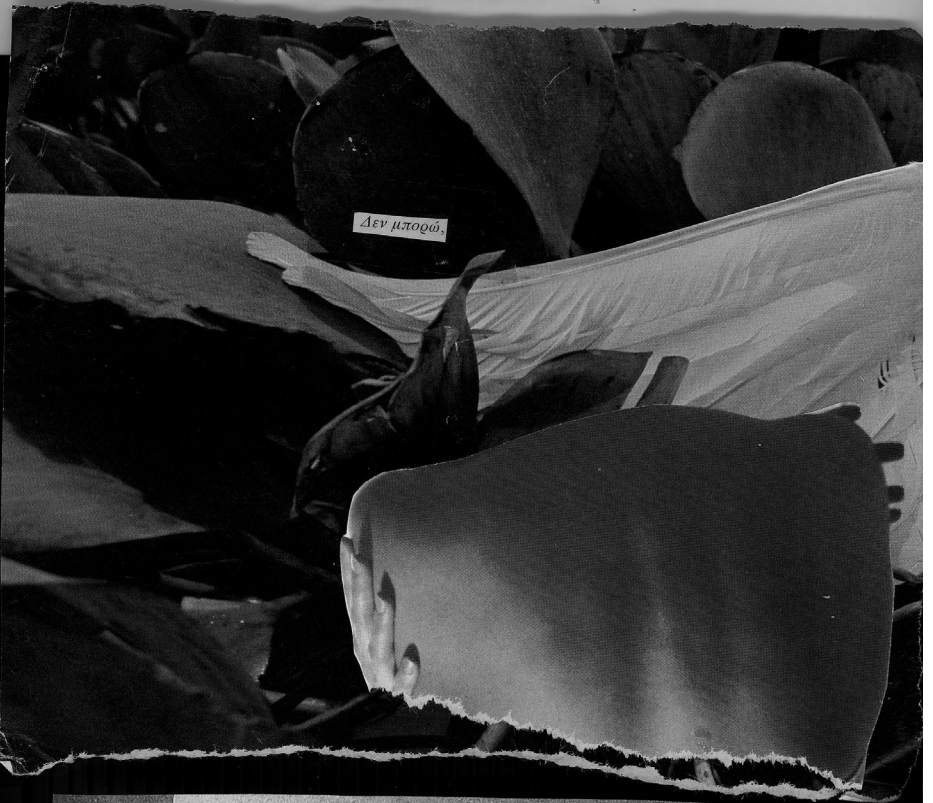

i don't know how to exist around you

you give me panic attacks

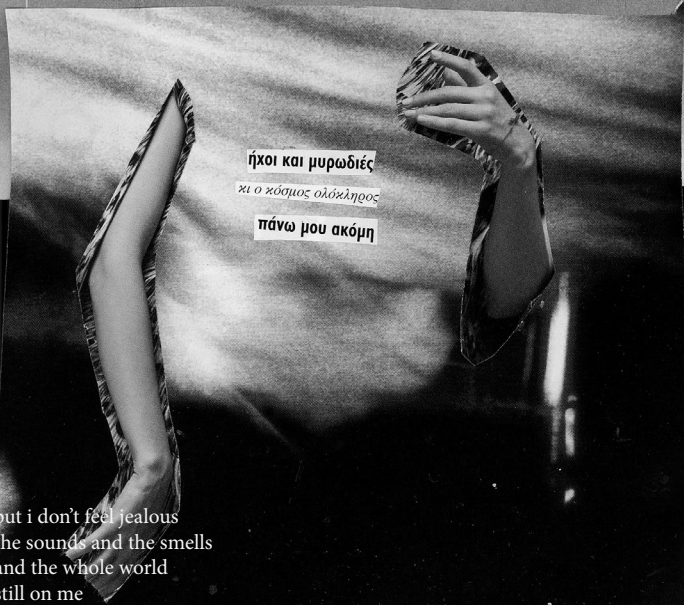

i can
don't know why

αλλά δεν

ζήλεσα

ήχοι και μυρωδιές

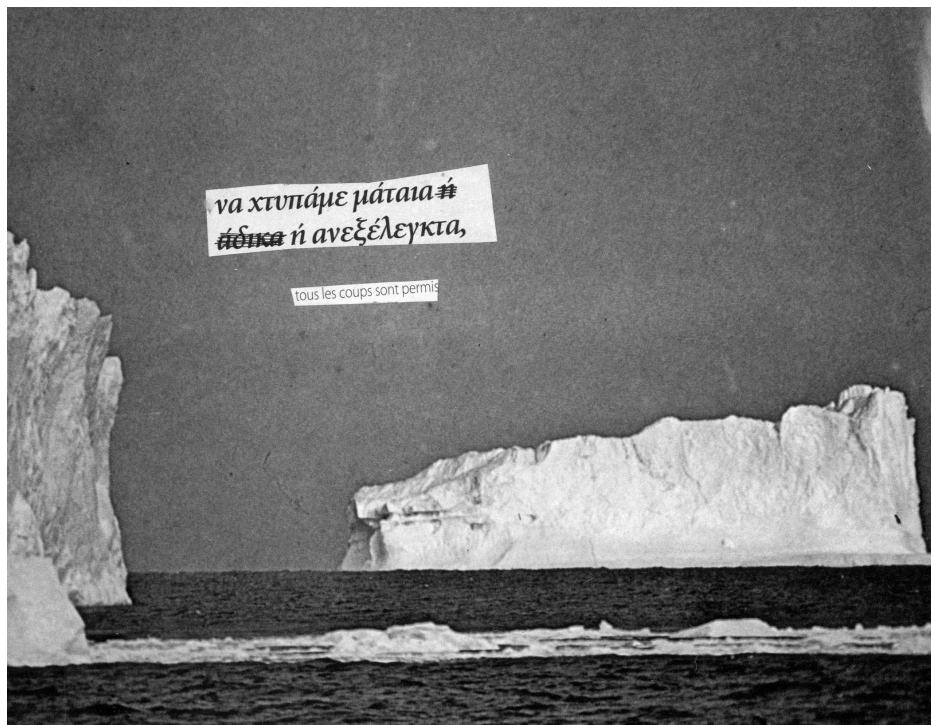
κι ο κόσμος ολόκληρος

πάνω μου ακόμη

but i don't feel jealous
the sounds and the smells
and the whole world
still on me

να χτυπάμε μάταια ή
άδικα ή ανεξέλεγκτα,

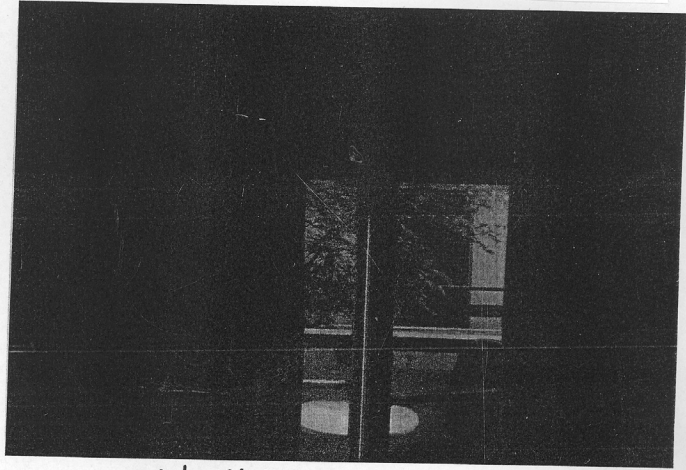
tous les coups sont permis

to hit in vain or ~~unfairly~~ or out of control
tous les coups sont permis

τόσο εύκολο | να φλερτάρουν Εξερευνούμε | la tristesse περπάτημα/γέλιο

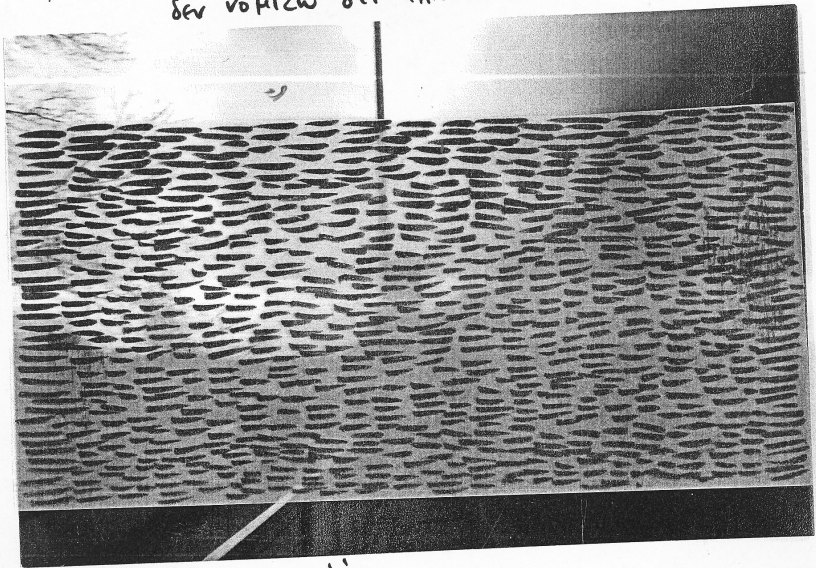
θα κάνει τα πάντα σε απόγνωση. amours contrariées.

pas la peine

so easy for them to flirt Exploring la tristesse walk/laugh
she will do anything in despair. amours contrariées
pas la paine

δεν νομίζω ότι τίνετε θα νέα

κατά.

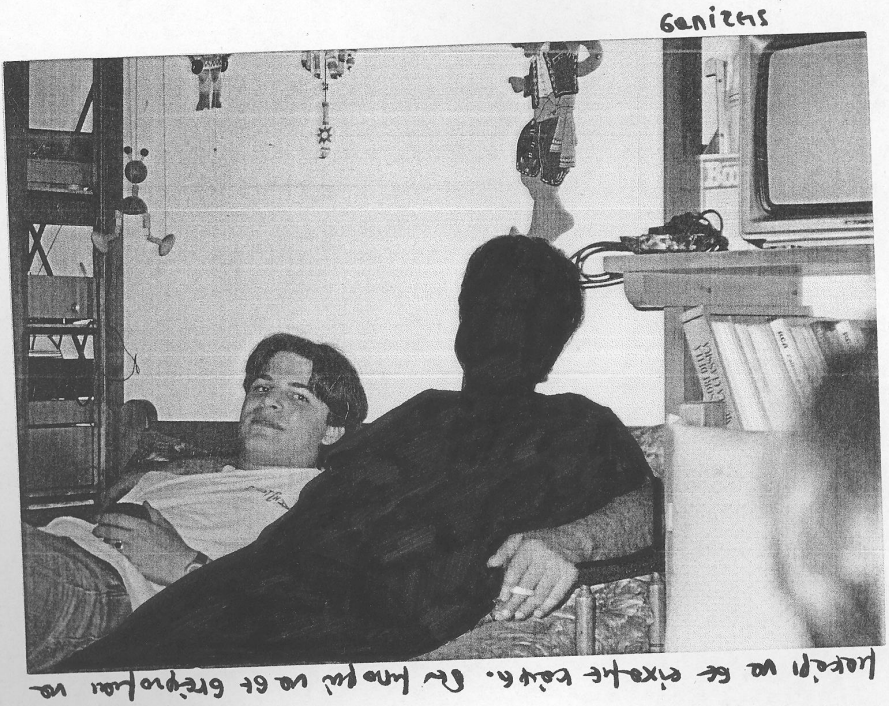
i don't think that anything will be ok

A black and white photograph of a polar bear swimming in a body of water. The bear's head and front paws are visible above the water, and it appears to be swimming towards the left. The water is dark and has ripples around the bear. In the background, there are several ice floes of various sizes scattered across the water. The overall scene is desolate and cold.

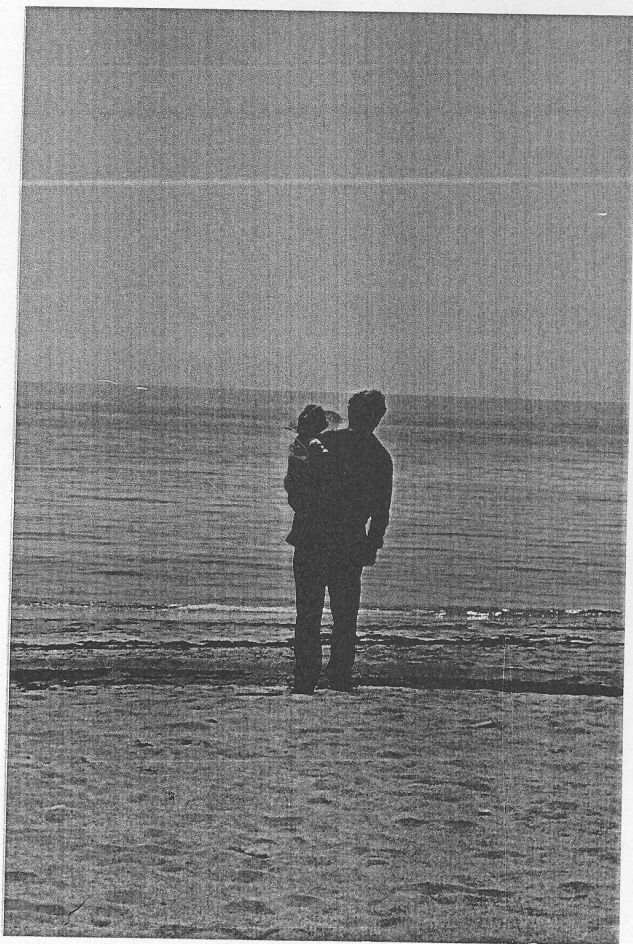
τρόπο να συγκρατήσει τὸν ἑαυτό της, καὶ τὰ δάκρυα κυλούσανε τόσο ἄφθονα ἀπὸ τὰ μάτια της, πὸν ὕστερα ἀπὸ λίγο σχημάτισαν μιὰ πλατιὰ λίμνη δόλογυρὰ της καμὶ εἰκοσαριὰ

a way to control herself and the tears were running amply from her eyes, so that after a while they created a lake all around her

I wish we had burnt you. I can't stand the thought of you rotting

δυναμώσει, προσπάθησε να αναβιώσει την εικόνα της γυναίκας του, αλλά τα πενιχρά αποτελέσματα τον γέμισαν λύπη. Η γυναίκα του είχε καμιά δεκαριά διαφορετικά χαμόγελα. Υποχρέωσε τη φαντασία του να τα ξανασχεδιάσει. Απέτυχε. Η γυναίκα του είχε την ικανότητα να δίνει ετοιμόλογες και αστείες απαντήσεις που τον γοήτευαν. Στάθηκε ανίκανος να θυμηθεί έστω μία. Κάποια μέρα αναρωτήθηκε: αν άθροιζε τις λίγες αναμνήσεις που του έμεναν απ' την κοινή ζωή τους, πόσος χρόνος θα ήταν το άθροισμα; Ένα λεπτό; Δύο λεπτά;

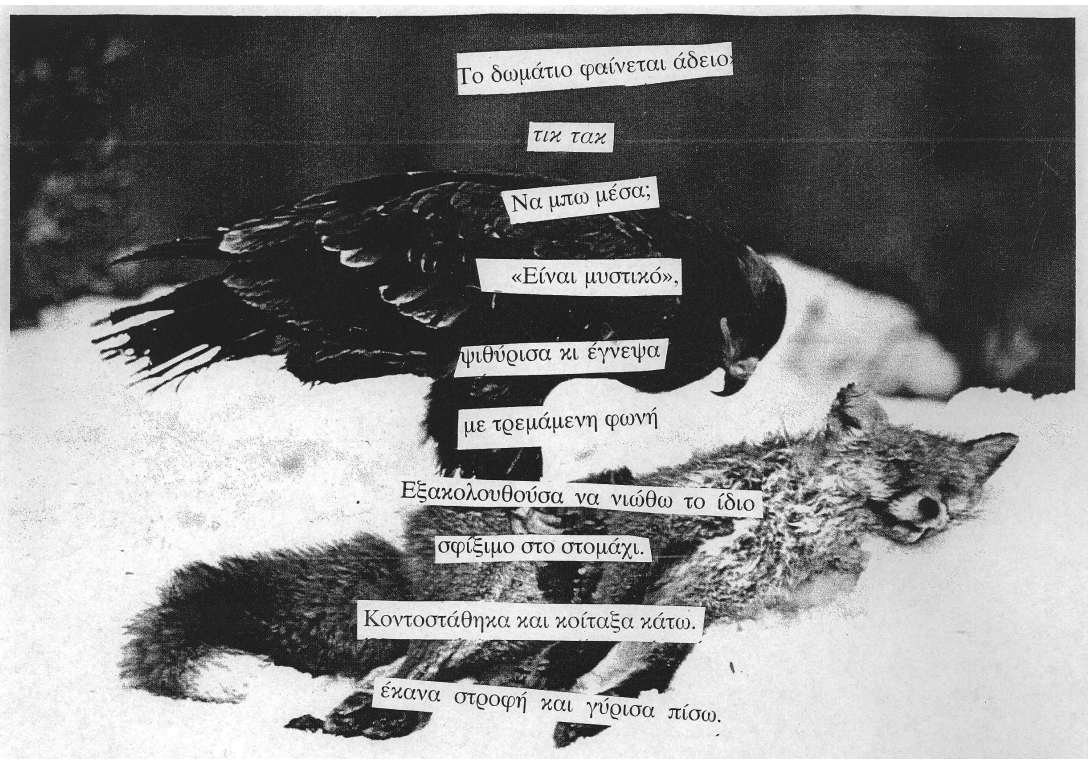

what we had and what we were/ lives in the things/ don't touch/irritate the scars/ avoid contact

it gets easier./ because we forget

Το δωμάτιο φαίνεται άδειο.

τικ τακ

Να μπω μέσα;

«Είναι μυστικό»,

ψιθύρισα κι εγγεψα

με τρεμάμενη φωνή

Εξακολουθούσα να νιώθω το ίδιο

σφιξιμο στο στομάχι.

Κοντοστάθηκα και κοίταξα κάτω.

έκανα στροφή και γύρισα πίσω.

The room seems empty/tick-tock/ Shall I come in?/ "it's a secret"/ I whispered and nodded/ with a trembling voice/ My stomach was still in knots/ I paused and looked down/ I turned around and went back

μιά ματιά στο ρολόι της

σημάδι πώς έτοιμαζότανε να φύγει.

Εκείνη στάθηκε μιά στιγμή

στήν πόρτα, μου χαμογέλασε κι' έφυγε άθόρυβα.

'Αφού έφυγε, έμεινα κάμποσην ώρα ασάλευτος.

τά είχα πιά όλα τελειωμένα κι' ήμουν ελεύθερος.

Χωρίς να το θέλω,

a look on her watch/ a sign that she was going to leave/ She stood for a moment by the door, she smiled at me and left quietly. After she left I stood still for some time. /everything was over and I was free/ without wanting it.

Somewhere in the middle

με πόνο και απορία
και κάποιους ανεκπλήρωτους έρωτες

ΕΙΜΑΙ ΣΕ ΑΠΟΓΝΩΣΗ

L'Instinct de mort

Η ΑΠΟΤΥΧΙΑ

ΜΙΑ ΑΠΟΛΥΤΑ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΡΑΞΗ

somewhere in the middle/ with pain and query/ and some unfulfilled loves/ I'm in despair/ l'instinct de mort/
fail/ a completely political act

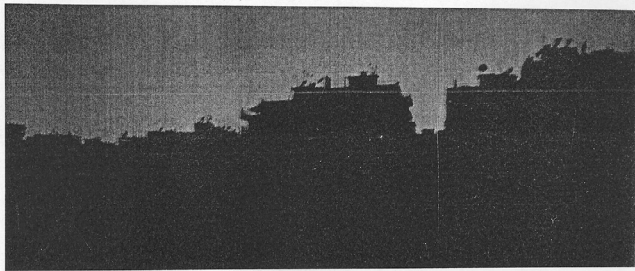
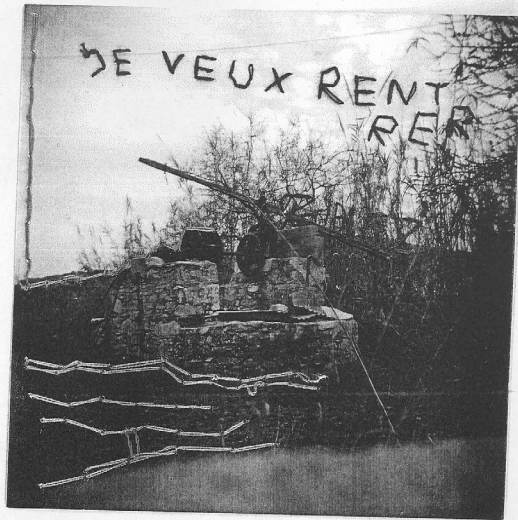
να εγκαταλείψει το σπίτι

Κουβαλούν μαζί τους: άγρια τοπία

για την άνοιξη· που είναι καταθλιπτική ακόμα περισσότερο

to abandon home/ they carry with them/ wild landscapes/ for the spring/ that is depressing/ even more

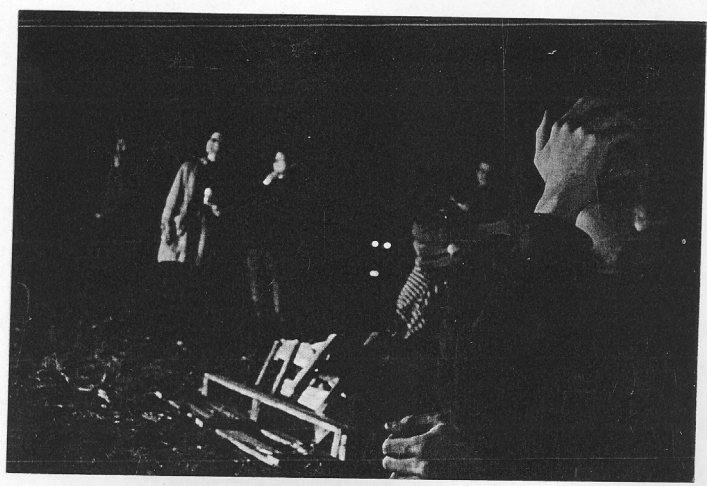
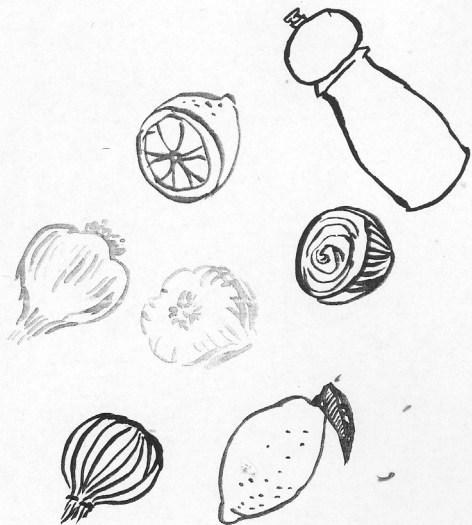
ΟΤΑΝ ΔΥΟ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΖΟΥΝ ΣΤΟ ΙΔΙΟ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ, ΚΑΙ ΒΛΕΠΟΝΤΑΙ ΚΆΘΕ ΜΈΡΑ ΚΑΙ ΕΠΙΠΛΈΟΝ ΑΓΑΠΙΟΥΝΤΑΙ, ΟΙ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΈΣ ΣΥΖΗΤΉΣΕΙΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΤΟΝΪΖΟΥΝ ΤΗ ΜΉΜΗ ΤΟΥΣ: ΜΕ ΜΙΑ ΣΙΩΠΗΡΉ ΚΑΙ ΑΣΥΝΕΪΔΗΤΗ ΣΥΝΆΙΝΕΣΗ ΕΓΚΑΤΑΛΕΪΠΟΥΝ ΣΤΗ ΛΉΘΗ ΕΚΤΕΝΕΪΣ ΖΉΩΝΕΣ ΤΗΣ ΖΩΉΣ ΤΟΥΣ ΚΑΙ ΜΙΛΟΥΝ ΚΑΙ ΞΑΝΑΜΙΛΟΥΝ ΓΙΑ ΚΆΠΟΙΑ ΪΔΙΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΆ ΜΕ ΤΑ ΟΠΟΪΑ ΥΦΑΪΝΟΥΝ ΤΗΝ ΪΔΙΑ ΑΦΉΓΓΗΣΗ, ΠΟΥ ΜΟΥΡΜΟΥΡΙΖΕΙ ΠΆΝΩ ΑΠΪ ΤΟ ΚΕΦΆΛΙ ΤΟΥΣ ΣΑΝ ΑΕΡΆΚΙ ΜΈΣΑ ΣΤΙΣ ΦΥΛΛΩΣΙΈΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΥΠΕΝΘΥΜΪΖΕΙ ΣΥΝΕΧΉΣ ΠΩΣ ΉΖΗΣΑΝ ΜΑΖΪ.

ταν οι δυστυχίες έρχονται η μία πίσω από την άλλη νιώθω πιο άνετα

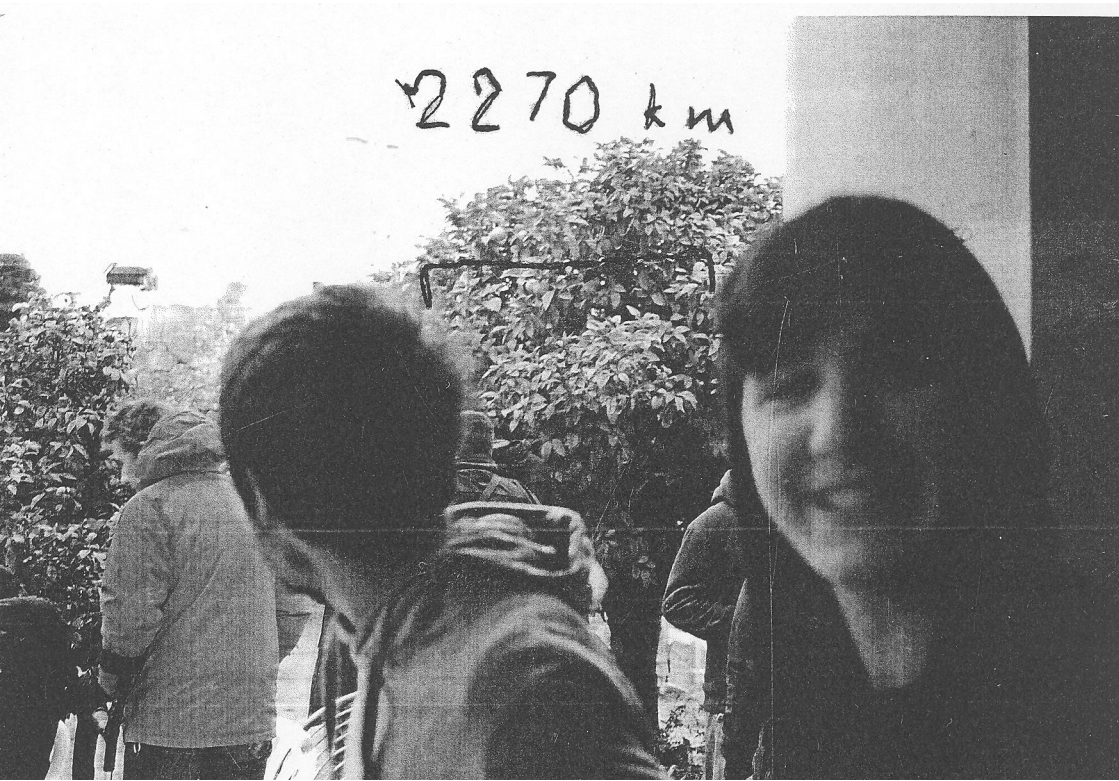

No alibi

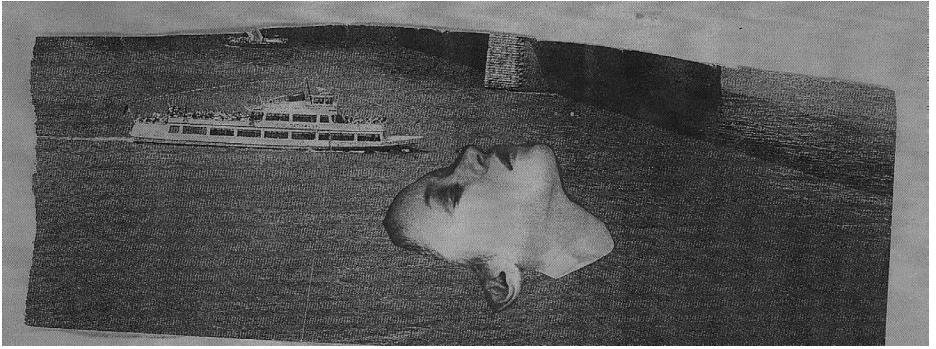
when sorrows come the one after the other I feel more comfortable

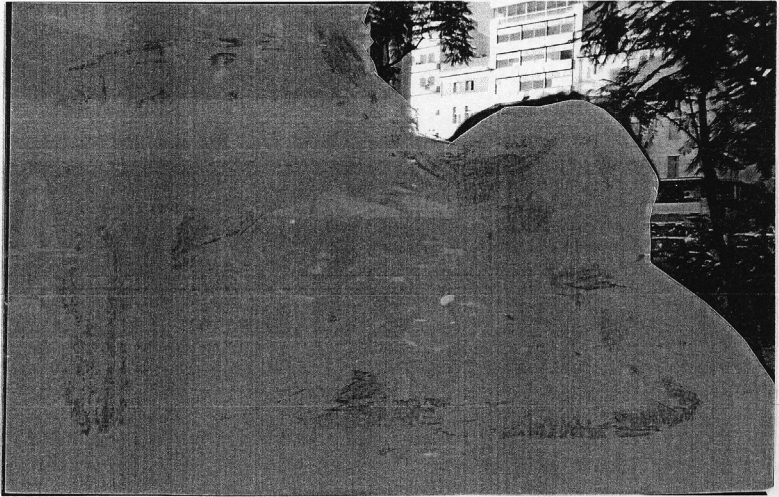
2270 km

Journal

printed in athens/ summer 2015/
contact: pisxazon@yahoo.gr

Time wounds all heals